

Odmev iz Afrike.

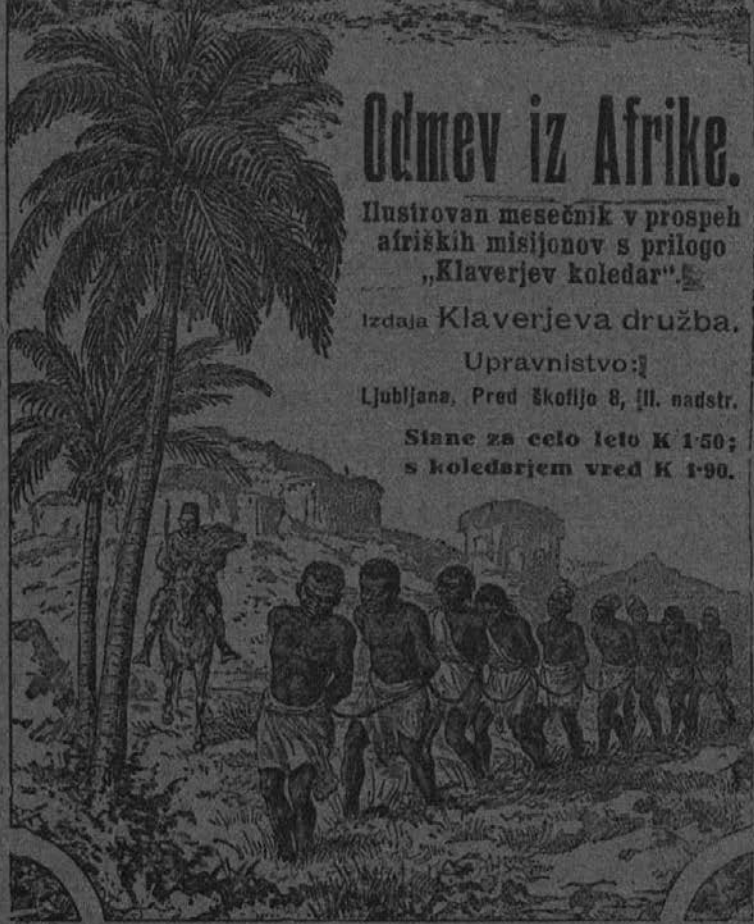
Ilustrovan mesečnik v prosep
afriških misijonov s prilogo
„Klaverjev koledar“.

Izdaja Klaverjeva družba.

Upravnistvo:]

Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1-50;
s koledarjem vred K 1-90.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem in laškem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1.50**. Uredništvo „Odmeva iz Afrike“ pošilja, kot znano, vsako leto svojim naročnikom „Klaverjev koledar“ za ceno po **40** vinarjev. Naročila naj se naslovijo: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Predškofijo 8, II. nadstropje.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospej grofici M. Tereziji Ledóchowski, začasno **Salzburg, Dreifaltigkeitsgasse 12**.

Vsebina številke meseca novembra:

Usmilit se nas... — Apostolski vikariat Bangweolo. — Usoda misijona Bombo v Nemški Vzhodni Afriki. — Apostolski vikariat Stanleyevi slapovi. — Apostolski vikariat Zgornji Nil. — Apostolski vikariat Uganda. — Misijonski dopisi. — Zapiski družbe sv. Petra Klaverja. — **Listek**: Stari puščavnik Breakfast.

Moje misijonsko delovanje meseca novembra.

November. Posvečen molitvi za uboge duše v vicah. Razširjati hočem »Mašno zvezo za Afriko« ter prositi svoje znance in prijatelje, da vpišejo v njo sebe in svoje rajne. To bo krasno delo krščanske ljubezni za uboge duše, katerim s tem naklonim vsakoletno 300 svetih maš. Zaeno pa z enkratnim prispevkom 1 krone podpiram misijone; kajti vsi prispevki se naravnost in neprikrajšano obrnejo v korist afriškim misijonom.

Pozor!

Naši cenjeni dobrotniki in naročniki se vljudno prosijo, da pri pošiljatvi denarja vedno natančno določijo namen zneska. Bodisi kot naročnina, za afrik. misijone sploh, ali za mašno zvezo, kruh sv. Antona, Klaverjevo družbo itd. Pri naročnini naj se pripomni, ali so stari ali novi naročniki.

Katoliški pogreb v deželi Bazuto; obrede izvršuje našim cenjenim
čitateljem znani o. Thommerel.

Usmilite se nas . . .

Mrzel dih veje prek poljan. Oživljajoči žarek solnca se sicer tuintam še spusti zmagoslavno na umirajočo naravo, kot bi jo hotel zbuditi k novemu življenju, toda vsled mrzlih dihov noči ovene tudi zadnja cvetka in povesi glavico, kakor plen smrti. K zimskemu spanju se nagibajoča drevesa dopuščajo, da jim v vetru šumeče odpada rumeno listje na mrzlo zemljo. Smrt je postala gospodarica življenja.

Ako tako obhaja narava mesec umiranja, tedaj hitimo tudi mi na gomile naših ljubih rajnih, jih ovenčamo s svežim zelenjem, pokleknemo nad ostanke v Gospodu zaspalih in pošljemo tja gori iskreno molitvico, proseči Gospoda večnega miru za nje. Ali pa hitijo naše misli črez hribe in poljane na razrušena bojna polja, da ondi poiščejo grobe naših dragih, za domovino padlih junakov. In nove vzdihe in molitve pošilja naše srce za njihov dušni mir in pokoj.

Naj bi v miru počivali po trudapolnem življenju; naj si počijejo od naporov zemskega romanja; naj se konča veriga njihovega trpljenja in v usmiljenja polnem odpuščanju Gospodovem naj bodo deležni olajšave.

»Usmilite se nas...!« nemo prosijo pod težko rušo hladne ustnice naših ljubih. »Usmilite se nas...«, ker nas je zadela kaznujoča roka Gospodova!« šumi dalje v večernem hladu. — »Usmilite se nas vsaj vi, naši prijatelji! Hitite nam na pomoč s pravnimi darovi!« kliče glas naših staršev ali sorodnikov, mili glas padlega očeta ali bratov.

Mogoče bomo kmalu, da, mogoče prej ko si mislimo, njihovi tovariši v grobu. Oj, kako tolazilen bo potem tudi za nas nekrvavi pravni dar Jezusa Kristusa — sveta maša! Ne odrecimo tedaj tudi onim, ki so nam bili in bodo ostali dragi in ki nas milo prosijo za to. Dajmo jih vpisati v »Mašno zvezo za Afriko«¹ in storili bomo dvojno dobro delo, ker miloščina, ki jo s tem delimo, služi istočasno tudi za razširjanje vere po misijonih. Tedaj bo gotovo privabila obilnih zakladov milosti božje doli na naše ljube rajne in jih storila deležne prejkoslej nemotenega večnega miru.

Usmilimo se tedaj naših ljubih rajnih, da bomo tudi mi enkrat našli usmiljenje!

J. E. K.

Misijonski dopisi.

Apostolski vikariat Bangweolo (Rodezija).

Sledeče pismo prečast. škofa Larue, M. A., nam kaže srčno sočutje z našim trpljenjem v vojni ter istotako slika bedo, ki jo je povzročila strašna vojska med ubogimi zamorskimi rodovi.

Kilibula, 10. januarja 1917.

Spoštovana gospa vrhovna voditeljica!

Z veseljem sem dne 8. novembra 1916 prejel Vašo pošiljatev. Ljubi Bog Vam in vsem dobrotnikom, ki so se mojemu klicu za pomoč tako velikodušno odzvali, bogato povrni. Kajti prav gotovo so med njimi taki, ki kljub temu, da sami trpe vsled krute vojne, vendar niso odrekli našemu ubogemu misijonu podpore. Daj jim Gospod svojo pomoč, da bodo težke

¹ Udje Mašne zveze za Afriko dajo miloščino 1 K enkrat za vedno in so s tem deležni 300 sv. maš, katere da brati Družba sv. Petra Klaverja vsako leto. Darovi in imena naj se pošljejo na Klaverjevo družbo, Ljubljana, Pred škofijo 8, nakar prejme vsak ud sprejemno podobico.

poskušnje sedanjega časa v zaupanju na božje usmiljenje vdano prenašali. Saj ljubi Bog svet le kaznuje, hoteč ljudi pripraviti do spoznanja in rešiti njih duše. In ta velikodušna vdanost v božjo voljo bo gotoveje pripeljala do pravega miru, kakor katerokoli drugo sredstvo. V mislih imam tukaj oni mir, katerega pogrešajo duše, ki nočejo poznati Boga. Oh! zakaj se toliko kristjanov zmeni za vse drugo bolj, kakor za rešitev svoje nemurjoče duše?

Oprostite, da Vam govorim o tem v pismu, od katerega pričakujete poročil iz misijona v Bangweolo. Toda mi tukaj se s skrbjo in bolestjo spominjamo svojih trpečih bratov in dobrotnikov v Evropi, neprestano proseč Boga, da ljubezen Kristusova razžene temo in pomiri strašen vihar. In to bodi naše letošnje novoletno voščilo.

Položaj tukaj se je, ker je bojišče od nas, zlasti pa od misijona v Kayambi sedaj dokaj oddaljeno, zadnjega pol leta znatno izboljšal. Živil in drugih pridelkov letos našim ubogim zamorcem niso zasegli in zaeno se je tudi odredilo, da kmetijstvu vsled pretiranih vpoklicev niso vzeli vseh zdravih delavskih moči. Tako naši ljudje sicer ne bodo živeli v izobilju, vendar bodo obvarovani vsaj najhujšega.

Milost božja pa sredi vseh težkoč nadaljuje spreobračati srca vseh zamorcev. In četudi nam radi pomanjkanja misijonskega osobja ni mogoče ustanavljati novih misijonskih središč, pa vsaj v že obstoječih misijonih število kristjanov razveseljivo narašča. Prihodnja statistika, katero Vam pošljem meseca julija, navaja 5000 sv. krstov, deloma odraslih, deloma otrok krščanskih staršev in umirajočih. Štirikrat v letu se katehumenom deli sv. krst; ob zadnjem Božiču smo imeli 670 krščencev.

Misijon v Kilibuli šteje sedaj izmed 40.000 ondotnih prebivalcev okrog 6000 novokrščencev, izvečine mladih poročencev z enim, dvema ali več otročiči, in naša velika apostolska naloga obstoji sedaj v tem, da te družine utrdimo v krščanstvu in izpolnjevanju stanovskih dolžnosti krščanskih zakonskih. Ko se nam je enkrat to posrečilo, bo storjen velik korak naprej in zagotovljena nam je stalna ustanovitev krščanskih občin v teh deželah. Saj lahko že sedaj, po 15letnem misijonskem delu, navedemo krasne vzglede družinskega življenja, ki nas navdajajo z najboljšimi nadami za bodočnost; tako n. pr. družina kateheta Chianga, posinovljenca ene naših dobrotnic, kakor tudi vzorna družina Timoteja Kalala. Vsem dobrotnikom Klaverjeve družbe prav toplo priporočam, da podpirajo vzgojo teh naših krščanskih družin s svojimi molitvami.

Usoda misijona Rombo v Nemški Vzhodni Afriki

ki je posvečena sv. Petru Klaverju.

Iz Rombo-e se je po dolgem, triletnem odmoru zopet oglasil našim čitateljem gotovo dobro znani o. Rudler, pošiljajoč naši vrhovni voditeljici poročilo o dogodkih tega časa v njegovem misijonu sv. Petra Klaverja. Pismo se glasi:

Rombo, Kilimandžaro, 1. marca 1917.

Vaše zadnje pismo, ki ste mi ga blagovolili poslati meseca maja 1914 in v katerem mi poročate o naročitvi treh križev za naš misijon, obljubljaajoč zaeno svojo pomoč pri ustanovitvi nove misijonske postaje sv. Petra Klaverja v Mengwe, sem prejel malo tednov pred izbruhom vojske. Od tistih dob nam je v nemških kolonijah bilo onemogočeno vsako pismeno občevanje z Evropo. In tako sem Vam, gospa grofica, ostal dolžan svojo zahvalo za Vašo blago naklonjenost napram mojemu dragemu misijonu. Danes torej hočem zamujeno popraviti, zahvaljevaje se Vam iz celega srca za vse Vaše, misijonu v Rombo podeljene dobrote.

10. oktobra 1914 so naš misijon izpraznili. Vsled krive tožbe in protipostavnih odredb od strani sovražnikov katoliške vere je nemško vojaštvo vse njegove prebivalce (misijonarje, brate in misijonske sestre) odvedlo. Vendar so se mesec pozneje smeli vsi vrniti na svoja mesta, le jaz naj bi počakal v Uzambari nadaljnjih odredb. Toda ko so angleške čete zavzele pokrajine Kilimandžaro in Uzambara, sem se smel vrniti tudi jaz med svoje vernike, kjer sem zopet prevzel vodstvo misijona, ki je v teku tega časa imel veliko prestati. Mnogo naših kristjanov so poslali daleč proč za razna dela, od katerih je veliko prišlo domov obolelih na hudi mrzlici, drugi pa se sploh niso vrnili. Tako so uničene mnogoštevilne družine in misijon mora skrbeti za njihove sirote.

Avgusta 1915 so roparski Masaia ukradli vso našo goved, ki je bila še naše edino upanje za vzdrževanje misijona. Vrnivšemu se meseca septembra mi je bilo prav veliko na tem, da zopet uredim prepotrebno živinorejo. A sedaj zopet nov udarec; med našo govejo živino neusmiljeno gospodari neke vrste kuga, kateri podležejo živali ena za drugo. — Istotako razsaja že blizu tri mesece med našimi zamorci huda nalezljiva bolezen (neke vrste kolera), katera zlasti med otroki zahteva mnogo žrtev. Vrhtega nam še primanjkuje zdravil, ker jih že od pričetka vojske več ne dobimo iz Evrope. — Dolgo že naši ubogi

zamorci pogrešajo blaga za obleko, in sedaj, ko so dospeli semkaj vsaj nekateri tovari tkanine, se zanje zahtevajo nedosegljive vsote.

Lahko si torej, gospa grofica, vsaj nekoliko predstavljate tukaj vladajočo bedo in mojo skrb, kako vzdrževati naše katehete in otroke. In vendar mi je naša nova postaja sv. Petra Klaverja tako zelo pri srcu. Opiraje se na Vašo tako velikodušno obljubljeno pomoč nadaljujemo pogumno potrebna dela tukajšnjega misijona. Postaviti nameravamo malo cerkvico iz sekanega kamena ter isti prizidati dve sobi za stanovanje misijonarju, kuhinjo in zavetišče za otroke. Cela s pločevino pokrita stavba bo, upam, prav trpežna in bo stala okrog 5000 K. Naj Vam sv. Peter Klaver, patron nove postaje, pomaga, kljub težkim časom poslati vsoto za njegovo tako potrebno napravo v daljni Afriki. In že v naprej sprejmite, gospa grofica, mojo preiskreno zahvalo za vse, kar boste naklonili novemu misijonu, ki je posvečen zavetniku Vaše krasne družbe.

Apostolski vikarijat Stanleyevi slapovi.

Apostolski vikar škof Grizon pošilja naši vrhovni voditeljici z dnem 27. decembra 1916 iz Beni-ja prav zanimivo poročilo o svojem misijonskem potovanju:

Predvsem prosim, da oprostite moje dolgotrajno molčanje. Kajti nisem Vam pisal, odkar sem ušel evropskemu viharju ter dospel srečno v našo tiho, solnčno primorje. Bil sem od časa svojega prihoda v St. Gabriel, kamor sem dospel sredi novembra, preobložen z delom in razen tega v silno neprijetnem položaju, ki ga najlažje označim z besedami: nahajal sem se med naklom in kladivom. Toda o tem sem Vam že poročal pred letom.

Vsled vojske, ki nam je vzela mnogo našega osebja, so se dolžnosti ostalih podvojile in bil sem prisiljen, opustiti svoja misijonska potovanja ter ostati v St. Gabrijelu. Toda po vrnitvi enega vpoklicanih misijonarjev sem se čutil nekoliko olajšanega in koj sem se podal na pot, da obiščem vzhodni in severni del svojega skoraj neizmerne vikarijata. In tako potujem sedaj že dva meseca čez hribe in doline in ravnokar sem došel v Beni, naš najoddaljenejši misijon, da tukaj s svojimi verniki obhajam veličastne božične praznike.

Kako se Vam naj, gospa grofica, zahvalim za našemu ubogemu misijonu tako izdatno naklonjeno pomoč. Z ozirom na uspehe, katere je Vaša družba dosegla celo sedaj, ko vojna

pošast preti ugonobiti celo Evropo, moram priznati, da neskončna božja previdnost s posebno očetovsko skrbjo obdaja Vašo sveto napravo in njene varovance.

Obžalujem, da nimam letne statistike pri sebi. Kljub skrajnemu pomanjkanju pomožnih sredstev in misijonskega osebja so njene številke precej zadovoljive. Če se prav spominjam, smo imeli od 1. julija 1915 do 30. junija 1916 nad 1700 krščencev. Z veliko radostjo sem na svojem dolgotrajnem potovanju opazil, da si pridobiva krščanstvo vedno več tal. V mnogoštevilnih vaseh, kamor radi silne oddaljenosti od našega misijonskega središča žalibog nikdar ne pride misijonar, sem našel kristjane in dobri ljudje so mi prišli s palmovimi vejami nasproti, iskreno proseč, naj jim vendar pošljem misijonarja ali vsaj katehista. Toda kaj nam je storiti v sedanjem mučnem položaju? Ponižno se izročiti božji previdnosti, proseč jo zaupljivo pomoči. Saj sami ne moremo nič zoper te razmere in ljubi Bog ima pač več razumevanja za zveličanje duš, kakor mi ubogi zemljani. Prepustimo vse božji modrosti in potrpežljivo čakajmo boljših časov.

Zapustil sem Stanley-Ville v deževni dobi, a nisem mogel drugače, ker potrebujem pet mesecev za potovanje domov, kjer moram biti že do velikega četrтка. Zelo dvomljivo je, da bi naletel na boljše vreme, ako bi počakal milejše letne dobe, kajti v teku enega leta so se letni časi spremenili. Mogoče, da na to spremembo vpliva vedno bolj naraščajoče grmenje topov, gotovo pa je, da še nisem nikdar doživel enakega vremena. V vročih krajih je splošna menjava suhe in deževne dobe ta: deževje se ravna po solncu. Ako se ta nahaja severno od ravnika (ekvatorja), potem prevladuje južno od tega suša; ko se pa solnce preseli na jug, preneha v sosednjih krajih vročega severa deževati. Na ekvatorju samem dežuje skozi celo leto le malo. Deževna doba doseže tukaj svoj višek v aprilu, maju in oktobru, torej mesec dni potem, ko prestopi solnce črto ekvatorja. Najmanj dežuje januarja in julija, ko nastopi solnce tropične kraje. Ta razdelitev nam v resnici zagotovi dvakrat na leto kratek čas suhe dobe. To je splošno pravilo. So pa tudi izjeme, ki nastopijo vsled lege dotičnega kraja, morskih tokov in drugih okoliščin.

Letos nasprotno smo imeli samo en letni čas, namreč neprestano deževje, združeno s hudimi nevihtami, ki me je zvesto spremljevalo od prvega do zadnjega dne mojega potovanja in katero mi je bilo vsled tega zlasti nepopisno mučno skozi brezmejne močvirne gozdove, kateri pokrivajo deželo proti 29. meridijanu. — Tukaj v Beni-ju nasprotno se veselimo krasnega, azurnomodrega neba.

Nekoč smo hoteli odpočiti sredi puščave v nekdanji Lepi, a sedaj zapuščeni vasi Lizimu, katera služi sedaj samo še kot zavetišče potnikom. Na srečo sem dan poprej zvedel o izselitvi njenih prebivalcev ter naročil svojim nosačem, preskrbeti se pravočasno z živili. Dospевši na počivališče, sem se res prepričal, da je prej tako cvetoča naselbina spremenjena v puščavo, kjer gospodarijo neštevilni moskiti, komarji, peščene bolhe in drug podoben mrčes. Ker pa me nikakor ni mikalo seznaniti se s temi krvoločneži, sporočim svojim zaostalim nosačem, da se hočemo ustaviti šele v dve in pol ure oddaljeni vasi Bongena. Toda že čez nekaj minut smo obstali pred naraslo reko Onani, kateri so valovi odnesli most. Ni nam preostajalo drugega, kakor prepeljati se z brodom preko nje. Komaj pa dospemo na nasprotno obrežje, nas zasači prava ekvatorska nevihta s svojim grmenjem in rezkimi bliski. Vendar smo po neizhopenih, že davno zaraslih stezah pogumno nadaljevali svojo pot ter po dolgih strašnih urah dospeli popolnoma premočeni v gozdno vas — Bongeno. A žive duše ni bilo zapaziti nikjer. Samoumevno, kajti domačini se ob takem vremenu navadno zberejo v koči okrog ognja. Dal sem poklicati glavarja in vrli možak koj ukaže zanetiti ogenj, da si posušimo obleko. Na svoje nosače sem čakal do večera. Poslovili smo se od gostoljubnih zamorcev šele, ko se nam je posušila naša prtljaga.

Semkaj v Beni sem dospel dva dni pred Božičem. Kakor v Avakubi in Bumu, me je tudi tukaj pričakovala radostna množica ljudstva, s katero sem nato po starodavni navadi obhajal lepe božične praznike. Pogrešal nisem ničesar, saj se je celo sneg v svoji deviški belini lesketal na vrhovih bližnjih gorâ.

Apostolski vikariat Zgornji Nil.

Naš zvesti poročevalec iz Afrike, o. Mac Loone, misijonar družbe sv. Jožefa v Mill-Hill-u, priporoča v pismu z dne 13. februarja t. l. iz Iganga naši vrhovni voditeljici tisoče otročičev svojega misijona dobrotljivosti Klaverjeve družbe. Nepopisno težko breme leži na ramah vneta misijonarja, kajti njegova župnija šteje okrog 100 tisoč duš, ki še ne poznajo pravega Boga.

Velespoštovana gospa vrhovna voditeljica!

Zopet se Vam enkrat predstavljam. Odkar sem se zadnjič oglasil, se je mnogokaj pripetilo. Bil sem v Nemški Vzhodnji Afriki, kjer sem, nastavljen v neki bolnišnici za streznika, imel dovolj prilike, skazovati našim ljubim Bogandcem telesna dela krščanskega usmiljenja. Seveda sem pri tem porabil tudi vsako priložnost, da rešim njihove duše. Naj Vam navedem v kratkem svoje uspehe: Krstov v smrtni nevarnosti 69 (od teh je 38

krščencev umrlo). Spovedi 495, sv. obhajil 135, podelitev sv. poslednjega olja 59 in 6 sv. popotnic. *Deo gratias!*

Sedaj sem prestavljen v Igango, da nadomestujem blagega o. Drontmann, ki se je moral vrniti v Evropo, da se pod-

O. Mac Loone iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hillu, kot poročnik ob času vojske v Vzhodni Afriki.

vrže nevarni operaciji. Priporočite ga, prosim, dobrim čitateljem »Odmeva« v pobožno molitev, da se vneti apostol kmalu zdrav vrne v svoj delokrog. — Pomislite, velečenjena gospa, kako velikanska je moja župnija. Šteje namreč okrog 100.000

duš, ki se morajo šele učiti spoznavati presladka imena Jezus in Marija. Da, 100.000 duš v krempljih hudega duha, duš, na katere preže od vseh strani nas obdajajoči krivoverci, ki se trudijo na vse načine, da se jih polaste.

Na svojem prvem misijonskem potovanju sem moral krvavečega srca tisočem ubogih otročičev odkloniti prošnjo za sveti krst. In zakaj? Ker mi primanjkuje sredstev za njih vzdrževanje v misijonu. — Toda, ali naj dopustimo, da nam jih ugrabijo protestanti, ki razpolagajo z bogatimi pripomočki. Naj li ostanemo brezbrizni, ko nam tisoče teh ljubljencev božjega Srca kliče: »Usmilite se nas, usmilite vsaj vi, prijatelji naši!« — Ne, tisočkrat ne! In naj mi bo še toliko trpeti, četudi mi je gladu umreti, za vse sem pripravljen, samo da te nedolžne dušice pridobim za Jezusovo vero, da morejo nekoč gledati neizmerno veličastvo božje in uživati nebeško veselje.

In sedaj, velespoštovana gospa, Vas v imenu Jezusovem in Marijinem in iz ljubezni do tistih duš, za katere je naš Odrešenik prelil svojo dragoceno kri, prisrčno prosim, pošljite mi vsaj nekoliko denarja, da morem Gospodu privedi one tisoče, ki tako hrepene po sladki sreči, poznati imena Jezusa in Marije. Vsi ti otročiči bodo dan za dnem pošiljali svoje molitvice k Vsemogočnemu za vse one, kateri nam bodo, četudi z majhnim darom, omogočili, začasa njih pouka in priprave na sveti krst sprejeti jih v misijon.

Apostolski vikarijat Uganda.

Poročilo o novi Klaverjevi ustanovi.

Znano je našim čitateljem, da Družba sv. Petra Klaverja manjše prispevke za ustanovna mesta semeniščanov nalaže na obresti, dokler se ne zbere za ustanovo potrebna glavica 5000 K, katero nato pošlje kateremu izmed semenišč za domačine v Afriko, in to je takomimenošana »Klaverjeva ustanova«. O naši »Klaverjevi ustanovi I.« smo blagim našim čitateljem doslej redno poročali prav razveseljive vesti. Danes pa prinašamo prvo poročilo o »Klaverjevi ustanovi II.«. Prvi semeniščan, ki je užival to ustanovo, je, ker ni čutil duhovskega poklica, izstopil iz semenišča. Njegov naslednik, Alojzij Ngobya, nam, kakor poroča ravnatelj ondotnega semenišča, daje nasprotno najboljše upanje o resničnosti svojega poklica. Daj nam Bog po Klaverjevi družbi še mnogo takih Klaverjevih ustanov!

Katigondo, 11. maja 1916.

Srčno ljubljena mati!¹

Predvsem Vas moram obvestiti o izstopu Ksaverija Kyebakola iz tukajšnjega semenišča. Niso ga odpustili pri-

¹ Pismo je naslovljeno vrhovni voditeljici Klaverjeve družbe.

morani, ampak je šel sam, ker ni čutil poklica za vzvišeni duhovski stan. Preden nas je zapustil, se je ponudil premil. gosp. škofu za katehista, pripravljen iti, kamor ga pošlje. In dobil je navodilo, podati se na novi misijon v belgijskem Kongo, odkoder nam je pred kratkim poročal o svojem potovanju. Pridobil si je v kratkem času svojega ondotnega bivanja naklonjenost svojih predstojnikov, ki zelo cenijo njegovo delovanje. Molimo zanj, da enako svojemu krstnemu patronu mnogo duš pridobi za sv. vero. Njegovo mesto v semenišču je bilo podeljeno meni, Alojziju, kar me nepopisno osrečuje.

Rojen sem leta 1896. v Buddu (dežela Uganda). Starši in deset bratov ter sester še živi. Trije moji bratje so katehisti. Ko sem nekoliko odrasel, so me poslali v Narozari, da se pripravim na sveti krst. Nato sem spremljal o. D e l e r y, ki je bil odpoklican v šolo sv. Jožefa v Bikiru; ondi sem se pripravljal za sprejem v malo semenišče, kjer sem prebil šest let. Prvega avgusta lanskega leta sem vstopil v veliko semenišče, kjer sedaj končujem svoje modroslovske nauke.

Hvala, srčna hvala, draga mati, za vse Vaše pošiljatve. Pa kaj je moja zahvala? Le Bog Vam more in bo nekoč obilo poplačal. Mi Bogandci Vaše velikodušnosti, Vaše ljubezni do ubogih ljudi, katerih ne poznate, ne moremo umeti, ampak le občudovati. — Zagotovim Vas, draga moja mati, svoje vsakdanje molitve. Molite, prosim, tudi Vi zame, ki potrebujem toliko milosti. Sprosite mi veliko ljubezen do Boga in njegove svete Matere ter čednost ponižnosti. Ako imam to, sem zadosti bogat in lahka mi bo pokorščina.

Za danes končujem. Gospod Vam daj svoj obilni blagoslov!

Vaš otrok Alojzij Ngobya,
ki v globoki hvaležnosti moli za Vas.

Dostavek semeniškega ravnatelja. Alojzij Ngobya, ki zavzema mesto Ksaverija, je zelo nadarjen in pobožen. Zato stavim kljub nekaterim njegovim napakam veliko upanja vanj. Kajti vrli mladenič se zelo trudi izboljšati svoj značaj in razen tega ima še devet let priprave za mašniško posvečenje. — Ksaverij pa je izvrsten katehist, desna roka o. v a n W e e s, nekdanjega predstojnika velikega semenišča, sedaj generalnega vikarja belgijskega dela našega vikarijata.

Pisma misijonarjev.

(Došla od 25. maja do 1. julija 1917.)

Škof Jarosseau, Harar, 20. marca. (»Žalostnega srca Vam, gospa grofica, poročam o propadu našega misijona v Arkussi, ki je postal žrtev islamskih uporov. Vsled lepih uspehov prvih let smo opravičeno upali, da k tej novi krščanski občini, ki obstoji šele štiri leta, pridobimo v kratkem celo okolico. Pet naših krščanskih okrajev je bilo pri tem uporopopolnoma uničenih, ostali pa razkropljeni. Le majhno število kristjanov je z misijonarjem moglo pobegniti v gore, kjer so v izvejeva narejenih kočah prebivali okrog misijonarjevega šotora. — Storil sem pri oblasti potrebne korake, da ob ugodni priliki, ko se vrnejo redne razmere, naš ubogi misijon Srca Jezusovega v Arkussi zopet obnovimo.«)

Škof de Saune, apostolski vikar, Tananariva, 23. februarja. (Se zahvaljuje za 10.000 kron.)

O. Reesink, Kamuli, Zgornji Nil, 1. februarja. (»Kakor sem že nekoč v enem svojih pisem poudarjal, je napredek našega misijona odvisen zlasti od števila in dobrih lastnosti naših katehistov. Kajti nevarnosti so za nje mnogoštevilne in zelo velike, ker živijo dostikrat po sto milj oddaljeni od misijona, sredi vsem strastem vdanim poganov. Ako jih hočemo torej pred njimi obvarovati, moramo poskrbeti, da se oženijo. Ko bi se šlo samo za poganski zakon, bi vprašanje dote bilo rešeno z nekaj kozami. Toda ker pogani vedo, da je krščanski zakon neločljiv, so kupno ceno za svoja dekleta zvišali od 150 na 200 kron. — Ker ti katehisti delajo izključno le za nas in nimajo nobenih drugih sredstev, si prislužiti to vsoto, se samoumevno zanašajo na nas. Ko bi torej imel le nekoliko denarja v ta namen, bi ga koj porabil za doto naših katehistov, kajti skušnja uči, kolike važnosti so krščanske družine za sveto vero.«)

Škof Augouard, apostolski vikar, Brazzaville, 1. marca. (»Odkar sem Vam zadnjič pisal, sem bil zelo bolan in meseca novembra ob robu groba ter sedaj le polagoma okrevam. — Naše delovanje napreduje kljub vsem oviram. Podvrgli smo se najhujšemu pomanjkanju, samo da vzdržimo naše naprave. Imel sem pred kratkim srečo, posvetiti naše malo semenišče, katero sedaj šteje deset učencev. Tako vidite, blaga naša dobrotnica, da nam ljubi Bog sredi skrbi pošilja tudi tolažbo in veselje.«)

O. MacLoone, Iganga, Zgornji Nil, 26. marca. (»Sem, hvala Bogu, zdrav in srečen ter se Vas in Vaših prijateljev vsak dan spominjam pri najsvetejši daritvi.«)

O. Desqueyrous, generalni prokurator dominikancev, Rim, 27. aprila. (O. Caloen je leta 1916. v svojih trinajst kapelah, katere ima popolnoma sam upravljati, krstil 122 katehumenov, blagoslovil 35 zakonov, spremljal 24 kristjanov k večnemu počitku, spovedal jih 3636 in podelil 19.537 svetih obhajil ter postavil šest novih kapel. Te številke kaj jasno govorijo o požrtvovalnosti naših misijonarjev.)

O. Vianello, vrhovni predstojnik sinov najsv. Srca, Rim, 9. maja (se zahvaljuje za denarno pošiljatev).

O. Calloch, C. S. Sp., apostolski prefekt, St. Pavel, Ubanghi-Chari, 16. marca. (»Sv. vera med tukajšnjimi divjimi rodovi počasi, korakoma napreduje. Naše šole za katehiste kažejo zadovoljive uspehe, obetajoč obilnega sadu.«)

Sr. Jerome, Loango, 30. marca. Ravnokar sem prejela Vaše ljubeznivo pismo in zavoj. Koj nato sem s poslanim denarjem kupila riža, ki sem ga morala plačati drago kot nikdar poprej. A kaj se hoče, da imam le kaj za naše uboge zamorčke. Drugi dan se podam na pošto po težko pričakovani zavoj. To bi morali videti veselje naših deklic, ko so zvedele o došli pošiljatvi, in kaj šele, ko je vsaka prejela v dar lep rožni venec. Dovolite mi prositi še za dvoje, namreč: za 30 ličnih, a ne predragih molitvenikov in kakih 60 krožnikov s tekočimi številkami 1, 2, 3 itd. Nobenega naših otrok namreč ne boste pripravili, da vzame krožnik, katerega je rabil že kdo drugi, marveč vsak hoče imeti svojega, čeprav doma nimajo nobenega, temveč se mesto krožnika poslužujejo širokopernega listja. Toda ako si hočemo pridobiti srca naših črncev, se moramo pač po vzgledu sv. Pavla nekoliko prilagoditi njihovim nazorom.)

O. Torrend, S. J., Kazizi, Rodezija, 23. aprila. (»Godi se mi kakor Jobu. Povodenj nam je uničila velik del dežele. Tej nesreči je sledila suša, ki je posušila vso koruzo, katere ni dosegla voda. Vendar najhujša nadloga so bili sestradani tatovi. K sreči imam dokaze, da niso bili naši kristjani, ampak tuji potepuhi, ki so nam v temnih nočeh pokradli veliko krompirja in nezrele koruze. Vrhtega so tudi naši kristjani letos porabili veliko več živeža kot navadno, deleč ga s svojimi od blizu in daleč došlimi sestradanimi sorodniki. Skratka beležiti moram žalostno dejstvo, da nam naša polja, na katera sem stavil toliko upanja, niso prinesla pričakovanega uspeha. Na-dejal sem se, z njih dohodki ne samo izhajati do aprila 1918, ampak plačati tudi v letu 1916. radi suše in lakote narejene dolgove v znesku 150 funtov šterlingov (7275 K).«)

Kljub naši sedanji revščini ljubi Bog obilno blagoslavlja naše delo za zveličanje duš. Tukaj v Kazizi-ju sicer ni zapaziti

posebnega napredka, toda v naših treh misijonskih postajah, kjer poučujejo katehisti, sv. vera vidno napreduje. Služil sem preteklo nedeljo na eni teh postaj sv. mašo in podelil 46 vernikom sv. obhajilo. In to v kraju, kjer še pred poldrugim letom nihče ni hotel slišati o krščanstvu. Jutri mašujem na neki drugi postaji. Tamkajšnji kristjani so si sami postavili začasno kapelico. Nisem je sicer videl, a pravijo, da je za te kraje še dokaj čedna. Ko bi imel več misijonarjev, bi lahko imeli dvajset katehetskih postaj mesto treh. Toda preč. o. Kraupa mi pred vojsko ne more poslati pomoči. Treba torej potrpeti!»

O. Keiling, C. S. Sp., apostolski prefekt v Huambo, Angola, 25. marca (poroča, da njegovi misijonarji kljub svetovni vojski pridno nadaljujejo svoje delovanje).

Sr. Evfemija, Rose Hill, Mavritius, 3. aprila (toži o draginji ter prosi pomoči).

Škof Terrien iz lijonske misijonske družbe, apostolski vikar, Lagos, 22. aprila. (Slišal sem, da se tiska pri Vas naša pesmarica v latinskem - angleškem jeziku za nedeljsko službo božjo, za kar sem Vam prav iskreno zahvaljujem kakor tudi za poslanih 400 K za tisk našega katekizma v yomba-jeziku. Ta velikodušna podpora nam bo znatno olajšala stroške za papir in plačilo delavcev v tiskarni in knjigovoznici.)

O. Patron, C. S. Sp., Murindi, Luango, 19. marca. (»Slava Gospodu! Govori se sicer o prekinjenju misijonskega delovanja, vendar upam, da Murindi pri tem ne pride v poštev. Z Vašo blagodušno pomočjo smo plačali svoje dolgove in misijon obeta najlepših uspehov. Toda po kolikem delu in trudu! Kjer smo prej delovali štirje Evropejci, se nahajava le še dva in pri tem delo vidno narašča. Sedaj stavimo na misijonskem posestvu devet velikih, prostornih vasi, kamor se bo v nekaj mesecih naselilo 200—300 kristjanov. Kajne, to bo lepa naselbina, katero upamo v doglednem času še povečati. Naši ljudje bodo na ta način lažje izvrševali svoje krščanske dolžnosti in mi jih lažje nadzorovali. Upajmo, da tega lepega napredka ne ustavi kaka nepremagljiva zapreka. — Peklenski nevoščljivci besni. Trikrat v 14 dneh je udarila strela blizu s slamo kritih hiš, vendar škode ni napravila nobene. Naša ljuba Gospa nas varuje!«)

O. Ogé, apostolski prefekt, Sasstown, Liberija, 30. aprila (poroča o uropanih otrocih; 48 jih je treba odkupiti; za vsakega bi potreboval najmanj 15 kron).

O. Souza, C. S. Sp., Malanga, Zahodna Afrika, 20. marca. (Poročila sta se letos dva izmed naših otrok ter si v bližini misijona Sv. Duha v deželi Bangalov ustanovila lastno ognjišče. Temu zakonu bodo sledili kmalu drugi in čeprav je

njih število še majhno, nam je vendar ta uspeh v veliko tolažbo. Tudi nekdanji misijonski gojenci se vračajo nazaj v ovčnjak kljub brezbožnosti sedanjega časa; kajti tu je civilni zakon v cvetu, pač posledica modernih postav portugalske vlade.«)

Škof Streicher, apostolski vikar, Entebbe, Uganda, 24. marca. (Pošiljajoč pobotnico štev. 1096 se Vam ginjenega srca zahvaljujem za Vašo neutrudno velikodušnost napram našemu duhovskemu semenišču. Brez Vaše redne in izdatne pomoči bi ta velevažni zavod skoro gotovo morali zapreti. Naj Vas, blaga dobrotnica, ljubi Bog zato obilno blagoslovi.«)

O. Meraud, Memmi, Obrežje slonove kosti, 29. aprila. (»Obljubil sem Vam poročati o uspehih, katere je dosegel naš misijon; kajti pozornost, katero ste mu posvetili, in podpore, koje mu naklanjate, Vam dajo pravico, da postanete deležni tudi njegovega veselja. V letu 1916. smo imeli 2240 spovedi, 2250 sv. obhajil, 91 krstov in 13 porok. Bomo li dosegli prihodnje leto iste številke? To ve le Bog. Dosedaj imamo že lepo število katehumenov, kakor v Menni tako tudi v naših podružnicah, kar nas navdaja z zaupanjem in tolažbo. In zato kljub svoji starosti in izmučenosti vsak teden z veseljem obiskujem naše zunanje postaje.«)

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Avstro-Ogrska.

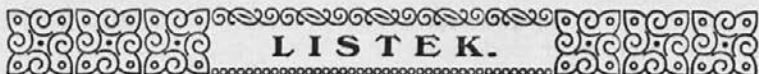
Dunaj. Dne 8. in 15. julija, in sicer vselej ob pol 3. uri in ob 7. uri zvečer v dvorani Katoliškega mladeniškega društva, predstava igre »Svobodomislec ob Kongu«. Igrali člani Katol. mladeniške zveze, XI., Dominesgasse 4.

Švica.

Fiado (škofija Lugano), 18. avgusta. Ustanovitev društva, predstava igre »Svobodomislec ob Kongu«. Igrali člani v župnišču velečast. g. Prevosto.

19. avgusta popoldne predavanje s podobami. Govornik velečast. gosp. kanonik Quadri iz Lokarno o afriških misijonih in Klaverjevi družbi. Predavanje je zbudilo med poslušalci veliko zanimanja in ljubezni za uboge misijone.

Lugano, 20. avgusta. Premilost. g. škof v Lugano, Avrelj Bacciarini je danes z očetovsko ljubeznijo in dobrotljivostjo sprejel dve članici Klaverjeve družbe iz Zug-a ter pokazal veliko zanimanje in naklonjenost do družbe in misijonov. Dal se je tudi vpisati kot pospeševatelj v Družbo sv. Petra Klaverja.

Stari puščavnik Breakfast.

(Pripoveduje sestra M. Pašalija Heindl iz misijona dominikank pri »Mariji Pomočnici« v Woodlands-u, Južna Afrika.)

Danes, ljubi čitatelji, vas v duhu vabim v stanovanje črnega afriškega samotarca, ki pa je žalibog star trdovraten pogan.

Prišedši iz samostana »Marije Pomočnice« v dolino, se kake četrt ure odtod v gosto obrastlem robu pragozda nahaja iz drevesnih debel in koruznega listja postavljena, napol podrta koča, komaj tolika, da se človek obrne v nji. To je bivališče starega, ubogega Breakfast-a. Nekaj pločevinastih škatel, železna motika in nekoliko starih cunj, ki mu služijo za obleko in ležišče obenem, ter njivica s koruzo je vse njegovo premoženje. Pečena koruza je njegova edina hrana, ki mu popolnoma zadostuje. Njegovi sinovi, ki imajo že veliko otrok, so mu nedavno hoteli postaviti lično kočo, a je njih ponudbo kratkomalo odklonil. — Kraj je ondi zelo močvirnat ter ves prerastel s krasnimi belimi arum-lilijami, s katerimi vsak petek okrasimo našo cerkvico Marije Pomočnice.

Ko je naš puščavnik pred nekaj tedni obolel, ga vzame njegov sin Kreli, istotako nepopoljšljiv pogan, v svojo kočo. In ker se je bolezen poslabšala, prihiti nekega dne Kreli v misijon, proseč, da obiščemo njegovega očeta in ga krstimo. Podamo se nemudoma tja; dospevši k bolniku, ga najdemo ležečega na slamnati preprogi. Oblečen v belo srajco se je mož na zunaj že pripravil na sv. krst.

Sestra Fabijana Kessler prične takoj govoriti bolniku o ljubem Bogu in večnih resnicah ter ga naposled vpraša, če v resnici želi sv. krsta, k čemur starec živahno pritrdi. Toda videč, da bolezen ni opasna, smo krst odložili na poznejši čas. Vsak dan smo ga nato obiskovale, molile z njim in ga poučevale. Čez nekaj časa se mu je obrnilo na bolje in v kratkem je mož ozdravel ter se podal nazaj v svojo kočo. A sedaj noče nič več slišati o katoliški veri. Priporočam tega zakrknjenega pogana molitvi ljubih čitatelev.

Eden njegovih sinov, ki je prej pripadal anglikanski cerkvi, je pred nekaj tedni pristopil h katoliški veri. O. Patricij Murray mu je pogojno podelil sv. krst. Tudi mnogoštevilna družina tega Kafra je postala katoliška ter

se ob nedeljah in praznikih redno udeležuje službe božje v naši misijonski cerkvi.

Molite, ljubi čitatelji, in delujte po svojih močeh z nami, da se sv. katoliška cerkev v Afriki vedno bolj razširja!

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov berejo afriški misijonski škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca novembra:

30. novembra, na god sv. apostola Andreja.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešenega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Kaj je „Družba sv. Petra Klaverja“?

Družba sv. Petra Klaverja je ustanovljena za podpiranje afriških misijonov.

Namen te družbe je tedaj razširjevanje božjega kraljestva v Afriki, reševanje duš ubogih zamorcev in pa reševanje sužnjev.

Družba sv. Petra Klaverja obstoji:

1. iz društvenic sv. Petra Klaverja (ki se imenujejo tudi »pomožne misijonarke za Afriko«) ter se posvečujejo izključno pomožnemu delovanju v prid afriških misijonov iz daljave;

2. v družbi so dalje zunanji udje, pospeševalci in pospeševalteljice (letni donesek 2 K) in

3. končno so v družbi udeležniki (udje »Misijonske in Detinske ske zveze«, ki plačujejo na leto 50, ozir. 20 vin.).

Kdor želi postati pospeševalci ali pospeševalteljica družbe, pošlje naj svoj naslov z letnim doneskom na Družbo sv. Petra Klaverja v Solnograd, Dreifaltigkeitsgasse 17, ali v Ljubljano, Pred škofijo 7, II. nadstr., ali na kako drugo družbino podružnico. Prosilec dobi takoj sprejemnico in svetinjo.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z dodatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnila Katoliška tiskarna v Ljubljani.

Darovi.

Od dne 1. do 31. julija 1917.

Za afriške misijone: K 613'17 (po uredništvu »Cvetja« K 15—).
Za sv. maše: K 289—.
Za stradajoče: K 46—.
Za gobovce: K 10'20.
Za odkup sužnjev in botrinski darovi: K 2063'33.
Za seminariste: 30 vin.
Za katehiste: K 218—.
Za kruh sv. Antona: K 710'84.
Za Klaverjev vinar: K 4'10.
Za zvezo otrok za Afriko: K 29'34.
Za mašno zvezo: K 1106'75.
Za misijonsko zvezo: K 39'30.
Za Očete sv. Duba: K 6—.
Za misijonarje sv. Jožefa: K 2—.
Za cerkev sv. Jožefa: K 5—.
Za Klaverjevo družbo: K 2—.
Podporniški prispevki: K 78—.

Kako moremo podpirati misijone?

Na raznovrstni način; zlasti se še priporoča:

Odkup sužnjev. Nemogoče je, določiti natančno vsoto odkupnine, ker je v posameznih slučajih različna. Na mnoga tozadevna vprašanja dobrotnikov odgovarjamo, da po poročilu misijonarjev različnih misijonskih pokrajin znaša povprečna odkupnina najmanj 60 kron.

Botrinski darovi za krščence.

Pač vsak misijonar se čuti nepopisno srečnega, ako more krstiti prav veliko število zamorcev in jim odpreti vrata nebeska. Toda ker mu je pri tem navadno oskrbeti svoje krščence z vsem potrebnim, zato mu je vsak prispevek v ta namen zelo dobrodošel. Povprečna vsota za botrinski dar enemu krščencu, kateremu lahko dobrotniki sami določijo ime, znaša 25 kron.

Oskrba zamorskih semeniščnikov. Redki so še v Afriki duhovski poklici. Zato se za sedaj najbolj priporočajo ustanove za zamorske semeniščane. Za eno tako ustanovo je potrebno 5000 kron, ki se lahko vplačuje tudi v obrokih. Mogoče se je iste udeležiti tudi z manjšimi prispevki. Na ta način se v teku let pomaga vzgojiti ne le enega, ampak celo vrsto zamorskih duhovnikov, ko eden dokonča študije, stopi drugi na njegovo mesto.

Katehisti. Vedno bolj poudarjajo misijonarji neprecenljivo važnost teh pomožnih misijonarjev, ki so nekaki predhodniki njih delovanja. Vzdrževalni stroški vsakega teh apostolov-domačinov znašajo letno približno 200 kron, včasih še več. — **Darove za vse navedene namene sprejema s prisrčnim »Bog plačaj!« Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.**

Tolažba.

»Tako težko mi je pri srcu, da komaj molim,« taki vzdihne se neredko slišijo sedaj. Kako deliti tu tolažbo, ko je vsako srce več ali manj polno grenkosti?

Ko bi se take duše vpoglabile nekaj časa v lepe misijonske povestice, katere najdejo v Klaverjevem koledarju 1918, brezdvomno bi vstale z vzklikom: »Sedaj mi je lažje pri srcu, moje srčno bol združim s trpljenjem in delovanjem misijonarjev za zveličanje duš naših najnesrečnejših poganških bratov v črni Afriki.« In Koledar je dosegel s tem svoj namen in opravil dvojen misijon.

Zato naj se udomači »Klaverjev koledar« v vseh hišah in družinah, po šolah in zavodih; obišče naj bolnišnice in lazarete ter deli tolažbo in lajša srčno boll

**1 »Klaverjev koledar« stane 40 vinarjev,
poštne prosto.**

Kdor naroči cel tucat ali več, dobi pri vsakem tucatu enega povrhu. Naročila prosimo nasloviti na **Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo 8.**

Misijonski spisi in povesti

Spisala grofica Mr. T. Ledóchowska.

Pomoč za Afriko. Cena 15 vin.

Apostolstvo Marijinih kongregacij z ozirom na poganške misijone. Cena 10 vin.

Škapulir sužnja. Cena 15 vin.

Povest o srebrnjaku, ki bi bil rad šel v Afriko.
Cena 15 vin.

Maričina grlica. Cena 15 vin.

Zgodba male Marije, ki bi bila tako rada imenitna postala. Cena 20 vin.

Po pošti 3 vinarje več.

Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.